

FILIPÍNY

Bouře přišla dříve, než Luis Navarro očekával. Podle předpovědi neměla dorazit před soumrakem. Do čelního skla devadesát stop dlouhé lodi se opíral silný vítr a otloukaly ho provazy deště. Viditelnost byla mizerná. Ohlédl se za ostrovem Negros, ale město Dumaguete už mu zmizelo z dohledu. GPS jednotka uváděla, že od města Dapitan na ostrově Mindanao je dělí ještě třicet mil.

Kapitán Garcia nařídil prvnímu důstojníkovi snížit rychlost. Menší doprovodné čluny po obou stranách lodi také zpomalily, aby s nimi vyrovnaly rychlost. Důstojníci usazení za palubními kulometry na obou člunech vypadali v lijavci prabídně.

„Co děláte?“ ptal se Navarro. „Nezpomalujte.“

První důstojník pohlédl na Garcii, starého mořského vlka, který očividně nebyl zvyklý na to, aby někdo odporoval jeho rozkazům. „Inspektore, když v tomhle počasí poplujeme plnou rychlostí, můžeme se potopit.“

Přestože byl mladší a menší než kapitán, Navarro se jím nenechal zastrašit. „Velitel filipínské národní policie mě pověřil velením této mise a já vám nařizuji vrátit se k plné rychlosti.“

„Vy jste možná velitel mise, ale tohle je moje loď. Chcete doplout na Mindanao, nebo ne? Kdyby tu byl policejní šéf s námi, vsadil bych se, že by chtěl radši přežít.“

„Dobře víte, koho vezete,“ oponoval Navarro.

Garcia přikývl. „A chci, aby z mé lodi zmizel, víc než vy. Takže mě nechte dělat mou práci.“

Navarro něco zavrčel, ale déle nenaléhal. Jeho země byla nechvalně proslulá častým potápěním plavidel. Populace sta milionů lidí žila na sedmi tisících

ostrovů, z nichž se Filipíny skládaly, takže ohromná část obchodu a přepravy probíhala po vodě. Každoročně se tu potopily desítky člunů a lodí, mnohé z nich v bouřích, jako byla tato.

Měnit plán své operace si ale také nemohl dovolit. Jejich vězeň, Salvador Locsin, byl nejhledanějším mužem v zemi, vůdcem odštěpené buňky Nové lidové armády, komunistické povstalecké skupiny, která si dala za cíl svrhnout demokratickou vládu na Filipínách. Vyjednávání mezi vládou a rebely se táhlo už mnoho let a Locsina přestala patová situace bavit. Jeho teroristické tažení zacílilo na významné vládní představitele a zařízení, zlikvidovalo již několik budov a vyžádalo si desítky obětí na životech. Jak své snahy financoval, zůstávalo dodnes záhadou, ale Navarro měl v úmyslu to zjistit, hned jak ho dostanou do bezpečné výslechové místnosti.

Díky anonymnímu udání zajali Locsina při razii ve městě Kabankalan. Na ostrově Negros měl však tisíce věrných rebelů, takže dostat ho z ostrova byl riskantní podnik. Nejprve se pokusili převést Locsina zpět do hlavního města Manily vzduchem, ale rebelové zinscenovali neúspěšný útok na letiště, poškodili letadlo a zabili přitom tři důstojníky.

Pak bylo rozhodnuto předstírat další pokus o jeho převezení z jiného letiště na ostrově. Ve stejnou chvíli odvezli Locsina po silnici do Dumaguete, kde na ně čekaly tři čluny. Na Mindanau bylo rebelů méně, takže letecký transport vězně z tohoto ostrova byl považován za podstatně méně riskantní.

Na opasku mu zavřeštěla vysílačka. Ozýval se z ní hlas plný paniky.

„Inspektore Navarro, musíte hned přijít dolů!“

„Co se děje?“ zeptal se Navarro.

„Dozorce Torres je mrtvý.“

Kapitána Garcii přiměla bouře k ostražitosti, ale ne ke strachu. Když však uslyšel tuto zprávu, pohlédl na Navarra vyděšenýma očima. Přistoupil k prvnímu důstojníkovi a posunul plynovou páku dopředu.

„Jdu tam,“ řekl Navarro.

Seběhl po dvou schody do podpalubí. Pluli na rybářské lodi, kterou si policie uzpůsobila k transportům vězňů. V bývalé mrazničce, kde se dříve převážely makrely a tuňáci, byly teď instalovány miniaturní zamřížované cely, kde bylo dost místa jen pro jednoho vězně usazeného na ocelové lavici.

Když doběhl dolů, uviděl Torrese nataženého na podlaze před jednou z cel. Hlavu měl zvrácenou do nepřírozeného úhlu, oči vytřeštěné a strnulé. Za ním stáli další dva dozorcí.

Navarro šel pomalu dopředu. Zuřil, že přišel o dalšího člověka. „Co se stalo?“

Starší důstojník se nervózně otočil k cele a pak se podíval na nadřízeného. „Torres se na něj šel jen podívat. Asi jsme nedávali pozor. Než jsme se nadáli, ležel na zemi se zlomeným vazem.“

Navarro si prohlížel jediného vězně na palubě. Salvador Locsin seděl na lavici se zavřenýma očima a blaženě se usmíval. Rukávy trička mu napínaly provazovité bicepsy, žíly na předloktích vypadaly, jako by se mu chystaly vyskočit zpod kůže. Pramínky vlasů mu padaly do čela, kde se mísily s krůpějemi potu, které mu skrápěly obličej.

Navarro se zuřivě zadíval na své lidi a zabodl prst do vzduchu Locsinovým směrem. „Neříkal jsem vám, ať se k němu vůbec nepřibližujete?“

„Jenže když tam Torres přišel, vypadalo to, že spí,“ bránil se mladší dozorce. „A jak by mohl někomu zlomit vaz přes mříže?“

Navarro došel k cele a stoupl si mezi Torresovy rozhozené nohy. Oba dozorcí zvedli pro jistotu zbraně na jeho obranu.

„Tohle si odskáčeš, Locsine,“ prohlásil Navarro.

Locsin mu odpověděl nesrozumitelným dialektem jednoho z více než sto sedmdesáti jazyků, jimiž se na Filipínách mluvilo. Navarro ovládal jen dva oficiální jazyky země, angličtinu a tagalštinu.

„No tak, Locsine,“ pokračoval anglicky. „Já vím, že mi rozumíš.“

Locsin otevřel oči. Jeho duhovky byly tak tmavé, že na pohled splývaly s černí zřítelnic. Navarro málem zaklopýtal dozadu pod silou jeho pohledu, silou zla, které jako by ho bodalo přímo do hloubi duše.

„Říkám, stejně už jsem mrtvý, nebo ne?“

Navarro v sobě posbíral dost sil, aby dokázal odpovědět bez zajíknutí. „Nevím, jaký trest dostaneš, ale za svoje zločiny zaplatíš.“

„Už jsem zaplatil, inspektore Navarro, a byla to cena mnohem dražší, než si vůbec dovedete představit.“ Locsin opět zavřel oči.

Navarro ustoupil a dvojice dozorců došla k Torresovi, aby ho sebrala.

„Nechte ho tu,“ nařídil jim Navarro. „Postaráme se o něj, až bude vězeň z lodi.“

Dvojice důstojníků ho obdařila šokovaným pohledem, ale s jeho rozkazem nepolemizovala.

„A co máme dělat s ním?“ pokynul starší z mužů hlavní pušky k vězni.

„Neustále ho hlídejte. Chci ho k výslechu živého. Můžete ho zranit, když bude třeba, ale nezabijte ho.“

„Ano, pane,“ odpověděli jednohlasně.

Vtom motor přešel na volnoběh a loď výrazně zpomalila plavbu.

„A tohle je zase co?“ zamumlal Navarro a vykročil zpátky k můstku.

Tam našel kapitána Garcíu, jak od rádia vyhlíží z okna, zatímco první důstojník otáčel kormidlem pryč od jejich destinace.

„Zdá se, že trajekt hoří,“ vykládal Garcia do mluvítko. „Ve vodě jsou přeživší a další pořád čekají na lodi. Za jak dlouho tu budete?“

Navarro sledoval Garcíův upřený pohled k potápějícímu se plavidlu vzdálenému něco přes míli od levoboku přídě. Pahýlovitá záď trajektu s automobily už byla pod vodou a z nástavby se valil dým. Navarro napočítal ve vodě víc než dva tucty lidí. Někteří měli záchranné vesty, jiní sebou zoufale zmítali ve snaze udržet se nad hladinou.

„Nejbližší hlídková loď je minimálně hodinu od vás,“ ozval se z rádia hlas, který musel patřit členovi pobřežní stráže. „Vyzveme všechna plavidla ve vašem okolí, aby vám poskytla pomoc.“

„Díky. Posbíráme jich co nejvíc.“ Garcia položil sluchátko a nařídil prvnímu důstojníkovi, aby nasměroval loď k trosečnickům.

Konsternovaný Navarro pronesl: „Co si myslíte, že děláte?“

Garcia na něj ohromeně pohlédl. „Poskytují pomoc plavidlu v nouzi a jeho pasažérům a posádce, jak mi přikazuje námořní právo.“

Menší a lépe ovladatelné doprovodné čluny už dorazily na místo nehody a vytahovaly přeživší z vody na palubu.

„Vy ale nezastavíte,“ nařídil mu Navarro. „Budete pokračovat v plavbě a dokončíte misi podle rozkazů.“

„Zbláznil jste se? Nemůžeme ty lidi nechat umřít!“

„Já už tu jednoho mrtvého dozorce mám. Locsin je stejně mazaný jako brutální. Co myslíte, že se stane, když mu na loď nabereme dav civilistů?“

„Zůstanou nahoře na palubě.“

„Ne. Budou se snažit zasahovat do úkolů mých lidí. Já to nedovolím.“

„A já zase neporuším svou povinnost coby kapitána této lodi. Nenechám ty lidi utopit!“ Garcia se obrátil zpátky k prvnímu důstojníkovi a zamáváním mu pokynul, ať pokračuje k vraku.

Navarro posunul ruku na pistoli. Nechtěl používat nátlak, ale kapitán mu nedával jinou možnost. Nechápal, jakou hrozbu Locsin znamená.

Navarro ale ani nestihl tasit zbraň, když na ně z rádia zavřískal pronikavý hlas:

„Transporte jedna, tady Eskort jedna! Je to past! Nejsou to žádní trosečníci! Přemohli moje muže, ale podařilo se mi sabotovat –“ Důstojníka přerušil zvuk výstřelu. Pak rádio utichlo.

Navarro se podíval zpátky k trajektu a viděl, že Eskort 1 se otočil a míří zpátky k jejich lodi. Byl vzdálený jen dvě stě metrů a Navarro viděl na palubě muže v civilních šatech. Právě otáčel palubní kulomet proti nim.

„K zemi!“ zařval Navarro, vrhnul se na Garcíu a srazil ho na palubu. Střely ráže třicet provrtaly stěny můstku, roztrhaly sklo a zabily prvního důstojníka, který se bezvládně svalil do kapitánova křesla.

„Dostaňte nás odtud!“ zařval Navarro.

Vykoukl z okna a uviděl, jak se Eskort 1 zhoupal ze strany na stranu a vzápětí explodoval. To musela být ta sabotáž, o které se mu snažil říct důstojník na palubě, než ho zavraždili.

Garcia se vyhrabal na nohy a posunul plynovou páku na doraz.

„Střelba poškodila navigační počítač. Budu vás muset vést podle kompasu.“

Navarro popadl dalekohled a zjistil, že nyní k nim míří Eskort 2. Za kulometem seděl další muž připravený spustit palbu, jakmile bude na dostřel. „Za jak dlouho budeme v Dapitanu?“

„V tomhle počasí nejdříve za hodinu. Možná budeme v bouři rychlejší než ten menší člun. Záleží na tom, jak dlouho bude bouře trvat.“

Navarro si vzpomněl na kapitánův rozhovor s pobřežní stráží. „Musíme zjistit, ze kterého směru připlouvá kutr stráže, a plout mu naproti. Podejte mi rádio.“

Garcia zvedl sluchátko rádia, neradostně se ušklíbl a hodil ho Navarrovi. Bylo prostřelené naskrz.

Navarro vztekle udeřil rukou do přepážky. Napálili ho jako nějakého zelenáče.

Sáhl pro vlastní vysílačku a oslovil své důstojníky dole u vězně.

„Tady inspektor Navarro. Všem mým mužům, kteří jsou ještě naživu: Braňte se všemi prostředky.“

3

VIETNAM

Masivní diesellová lokomotiva se blížila od severu a zpomalila, když se blížila k železničnímu přejezdu na předměstí Hue. Juan Cabrillo napočítal devět osobních vozů a lokomotivu. Podle instrukcí Dračích přízraků na ni měli Juan s Erikem Stonem naskočit za jízdy, protože kdyby vlak zastavil, přilákalo by to nežádoucí pozornost.

Zatímco Eric kontroloval, jestli je z okolních budov nikdo nesleduje, Juan se znovu podíval na displej předplaceného telefonu na jedno použití, který si koupil v Hue. Od Eddieho nepřišla žádná zpráva. To znamenalo, že mu buď sebrali telefon, anebo že se nacházel v situaci, která mu neumožňovala navázat kontakt.

„Náš kamarád špeh se pořád neozval,“ poznamenal Juan. „Že by byl někde pod zemí?“

Eddie Seng měl stejně jako Juan a všichni ostatní agenti Korporace ve stehnu implantovaný podkožní sledovací čip. K provozu využíval vlastní energii těla a každou minutu vysílal signální pulz, který standardní skenovací zařízení nedokázala detekovat. S GPS technologií se pak jeho poloha dala určit na přesnost několika desítek metrů.

Eric se podíval na tablet. „Už ho mám, Předsedo. Poslední signál z jeho čipu se objevil nedaleko železnice deset mil jižně od nás.“

„To musí být to místo, kde se nás Číňani chystají přepadnout. Musíme provést předání do té doby.“

Juan musel předpokládat, že jejich komunikaci sledují agenti čínského ministerstva státní bezpečnosti. Poslal Eddiemu informace o vlaku.

Lokomotiva č. 9736. Za 2 minuty opouští Huong Thuy.

Hodil telefon na asfalt a nohou ho rozdrtil na kusy. Eric ho sledoval, ale neříkal nic. Chápal, že Juan nechce, aby se agenti MSB dozvěděli, že Eddieho údajný kontakt není ve vlaku s ostatními Dračími přízraky.

Tato mise, podobně jako všechny ostatní, které Korporace plnila, patřila k těm, s nimiž si klient nedokázal poradit sám. Juan po svém odchodu z pozice terénního agenta CIA založil námezdní organizaci, která byla schopna provádět mise, jaké jeho předchozí zaměstnavatel plnit nemohl – buď proto, že neměl na takové úkoly kapacity, anebo proto, že je potřeboval v případě selhání věrohodně popřít. Korporace přijímala i zakázky od jiných klientů, ovšem pouze pod podmínkou, že se operace nikdy nedostala do konfliktu se zájmy Spojených států.

Dnešní mise dostala pověření z nejvyšších míst.

Když Dračí přízraky oslovily přes tchajwanské tajné cesty americkou vládu se svou nabídkou, CIA dlouho nechtěla uvěřit, že flash disk, který nabízejí, skutečně obsahuje jména všech tajných agentů MSB operujících v USA. Jenže zjistit, co se na paměťovém médiu nachází, byl v terénu velký problém. O autodestrukční technologii, kterou Čína používá na své citlivé informace, věděla Národní bezpečnostní agentura již delší dobu, ale jediný způsob, jak šifru prolomit, byl dostat médium ke gigantickým superpočítačům, které NSA speciálně pro tento úkol vybudovala. Juan nemohl zkontrolovat obsah disku na laptopu, protože by ho mohl nedopatřením vymazat, a proto nedokázal ani určit, jestli více než padesát milionů dolarů od daňových poplatníků vydává za přísně tajné čínské státní tajemství a ne za tajemníkův nákupní seznam.

Proto se musel Eddie dostat do osobního kontaktu s MSB, aby potvrdil, co se na paměťovém disku nachází. Podle informací, které jim Eddie zatím poskytl, se čínská bezpečnostní agentura pouštěla do riskantního plánu, při němž chtěla ztracený flash disk získat zpět. Teprve tak se Juan dozvěděl, že zboží Dračích přízraků má opravdovou hodnotu.

Pravidla samotného předání byla celkem jednoduchá. Až vlak zpomalí u železničního přejezdu, Juan s Erikem naskočí na plošinu projíždějícího posledního vagónu. Dostanou se do jídelního vozu uprostřed soupravy, přičemž je při průchodu vagónu bude sledovat triáda díky skrytým bezpečnostním kamerám. Nesmějí s sebou mít žádné zbraně. Jakmile se potvrdí, že jsou sami a neozbrojení, proběhne výměna. Oni dostanou flash disk a současně pošlou na účet zvolený triádou padesát milionů dolarů z peněz americké vlády. Potom vlak znovu zpomalí před dalším železničním přejezdem a oni ho opustí.

„Předsedo,“ řekl Eric s pohledem upřeným na telefon, „právě jsem dostal potvrzení od Linka a Murpha. Jsou připravení.“

„Tak tu party spustíme.“

Jejich vzhled byl vymyšlený tak, aby triádu zbytečně nezervózoval. Eric byl jeden z nejmladších členů Korporace, původně námořní důstojník, který během své krátké služby působil ve vývoji technologií. Vypadal přesně jako plachý počítačový expert, kterým také byl – úhledně sčesané vlasy, černé brýle, modrá košile na knoflíčky a khaki chino kalhoty s nažehlenými puky. Erikova úloha v operaci spočívala v potvrzení, že jde skutečně o zabezpečený flash disk MSB; žádnou fyzickou hrozbu hned na první pohled nepředstavoval.

Naopak Juan, světlomasý muž s modrýma očima, kůží opálenou z dob surfování v rodné Kalifornii a štíhlou svalnatou postavou profesionálního plavce vypadal jako člověk, který se o sebe dovede postarat. Dračí přízraky budou předpokládat, že u předání bude trénovaný agent, ale místo aby si oblékl očekávaný oblek, zvolil Juan neformální oděv složený z košile s krátkým rukávem, džínů a robustních bot.

Z lokomotivy pomalu supící kolem nich se na ně mračil vietnamský strojvůdce. Juan pátral očima po členech triády a nestačil se přitom divit, jak luxusně jsou osobní vagony vybavené. Triáda měla očividně nejen dost velký vliv, aby si zrekvírovala celý vlak, ale zjevně měla také chuť provést výměnu se vši parádou. V prvních dvou vagoněch neviděl Juan nikoho, třetí měl však zatažené záclonky na oknech. Pátý vagon, kde měla proběhnout výměna, byl jídelní vůz.

Zbývající vagony byly opět prázdné. Když se přiblížil poslední vagon, nejprve Eric a po něm i Juan na něj naskočili.

„Čas na přátelské setkání,“ poznamenal Juan.

Vlak začal postupně zrychlovat zpátky na cestovní rychlost a dvojice mužů se vydala dopředu. Juan zaznamenal kamery skryté ve svítidlech, ale nedal na sobě znát, že o nich ví. Věděl, že signál z kamer se bezdrátově přenáší k Dračím přízrakům, kteří si byli vědomi, že se musejí mít na pozoru před zradou. Ani Eric kamerám nevěnoval pozornost a za chůze pilně ťukal prsty do tabletu.

Před sedmým vagonem je zastavili dva ozbrojení příslušníci triády. Byli mladí, šlachovití a oblečení v černých oblecích šitých na míru. Oba byli ozbrojení samonabíjecími pistolemi Brügger & Thomet MP9, které nebyly o mnoho větší než běžné poloautomatické zbraně, ale dokázaly fungovat plně automaticky. Nebyly zrovna nejpřesnější, ale v omezených prostorech železničního vagonu by byly zaručeně smrtící. Juan s Erikem zvedli ruce nad hlavu.

„Jsem Thomas Cates,“ představil se Juan jménem, pod kterým celé setkání domlouval. „Navrhuj jít konečně na věc.“

Jeden z mužů na ně namířil automatickou pistoli, druhý obezřetně došel k nim, prohledal Erika, zkontroloval tablet v jeho ruce a batoh přehozený přes rameno,

ve kterém se ukrýval pouze laptop. Jakmile byl spokojen, že Eric je neozbrojený, přešel k prohlídce Juana.

Když došel k jeho pravému kotníku, překvapeně povytáhl obočí a pokynul Juanovi, aby si vyhrnul nohavici. Objevila se moderní protéza připevněná těsně pod kolenem.

„Dárek od komunistů,“ prohodil Juan, a byla to pravda. O nohu přišel vinou šrapnelu vystřeleného z čínského torpédoborce. „Zdá se, že máme společného nepřítele.“

Muž neodpověděl. Jen pokrčil rameny a kývl na svého společníka. Prohlídkou prošli úspěšně.

První muž, který je prohledával, odešel a druhý jim pokynul, aby čekali.

Juan si všiml, že vlak nyní jede po části trasy vinoucí se kolem drsného skalnatého pobřeží. Šinul se mezi horami, na jednu stranu z něj nebylo vidět nic než neprostupná džungle, zato protější okna nabízela panoramatický výhled na oceán. Nikdo z Dračích přízraků se krásnými vyhlídkami nezabýval, což Juanovi na prsto vyhovovalo.

Členové gangu pozorně sledovali okolí vlaku pro případ přepadení, ale rozsah jejich pozornosti se omezoval na několik set metrů do obou stran. Bylo proto nepravděpodobné, že si vůbec budou všimnat zchátralého nákladního parníku kotvícího asi míli od pobřeží, jen dalšího z mnoha set, které posévaly vietnamské vody. Z takové dálky nevypadalo až tak podivně, že sešlá stará nákladní loď dovede udržet tempo s moderním vlakem.

Přestože loď působila, že se musí každou chvíli potopit v několika kusech, Juan byl hrdý, že je jejím kapitánem. *Oregon* totiž dělal přesně to, co dělat měl.

Klamal tělem.

4

Mariona MacDougala „MacDho“ Lawlesse dělilo od Franklina Lincolna jen pět stop, ale byl naprosto neviditelný. Jeho maskovací oděv typu „hejkal“, typicky používaný odstřelovači ke krytí, byl vytvořený na míru tak, aby zcela splýnul se zelení vietnamské džungle. Barva, hustota a uspořádání umělých rostlin na obleku dokonale napodobovaly keře a pozemní porost v místech jen několik desítek stop od železniční trati, kde dvojice ležela. Linc byl oděný stejně a sám sotva rozeznával vlastní paže natažené před sebou.

Přes hlaveň Linkovy útočné pušky se přeplazil had zcela lhostejný k osobě vzdálené jen několik centimetrů. Linc neměl ponětí, jestli je jedovatý, ale rozhodně se nechystal ho dráždit, aby to zjistil.

„Nesnáším džungli,“ zamumlal bývalý Navy SEAL zvučným basem. Had zvolna opustil jeho skryš a zmizel v houští.

„Aspoň neležíme na mraveništi ohnivých mravenců,“ odpověděl MacD línou neworleanskou mluvou, která se táhla jako melasa. „Jednou se mi to stalo v Louisianě při kempování. Pak jsem šel na ples a vypadal jsem, že mám spalničky.“

Linc vážně pochyboval o tom, že to jeho milostným úspěchům výrazněji uškodilo. Kdyby se MacD před nástupem ke Korporaci nepřidal k Army Rangerům, mohl si se svým vzhledem zajistit obstojný život v Hollywoodu.

„U nás v Detroitu byli nejnebezpečnější rotvajleři a pitbulové,“ odpověděl Linc. Na pravém stehně si nesl ošklivou jizvu z dětství, kdy si zkracoval cestu domů přes cizí dvorek a potkal se tam s hlídacím psem.

MacD se lehce pohnul, jen tak, že jeho oblek zašustil a parťák ho mohl na zlomek vteřiny spatřit. „Jen mezi náma, já bych hnedka měnil s Eddiem. Jenže mám dojem, že bych tam vypadal asi tak příhodně jako papež na Mardi Gras.“

„Genetika,“ odpověděl Linc. „Vždycky je proti nám.“

Nejenže ani jeden z nich nemluvil mandarínsky. Linc byl Afroameričan a trávil tolik času v posilovně *Oregonu*, že by mohl soutěžit s profesionálními kulturisty, zatímco MacD byl vysoký blondák, který by se za člena tchajwanské triády nemohl vydávat, ani kdyby mu na obličej naplácali všechen mejkap a latexové protézy na světě.

Coby ředitel pobřežních operací v Korporaci by teď Eddie Seng normálně ležel po boku Linka a McDho. Dnes tu však dva „lovečtí psi“, jak se bývalým členům speciálních jednotek na *Oregonu* říkalo, byli sami.

Linc ucítil, jak se země začala lehce chvět. Otřesy však nebyly náhlé jako při zemětřesení, nýbrž pomalu a rovnoměrně zesilovaly.

„To musí být oni,“ prohlásil MacD.

„Přesně podle jízdního řádu.“

Brzy začalo chvění doprovázet skřípání ocelových kol tlukoucích do kolejí. Linc v dálce zahlédl, jak se lokomotiva protáhla obloukem trati, než opět zmizela za skalním výběžkem. Ve stejnou chvíli se mu zjevil *Oregon*, který sledoval zpovzdálí pohyb vlaku. Plul rychle a kolem přídě se mu zdvihaly brázdy zpěněné vody.

„Postaral se Eric o kamery ve vlaku?“

Linc se podíval na satelitní telefon a usmál se. „Stoney mi právě potvrdil, že se mu podařilo zachytit bezdrátové přenosy. Už jedou ze smyčky.“

Jakmile Eric nastoupil s Juanem do vlaku, měl za úkol nahrát pohledy z kamer ve všech prázdných vagónech a spustit jejich přehrávání pomocí speciálního vysílače zabudovaného do tabletu. Ať se nyní ve vagónech, kterými již prošel, bude dít cokoliv, triáda si bude myslet, že jsou stále prázdné.

Když se lokomotiva objevila znovu, k otřesům země se přidalo dunění pěti tisíc koňských sil diesellového motoru. Linc a MacD zůstali ležet bez hnutí, když je vlak míjel. Linc měl dobrý výhled na strojvůdce, který se soustředil na trať před sebou. Nejevil žádné náznaky, že by si všiml čehokoli neobvyklého. Za několik vteřin vjede vlak do další zatáčky a výhled dozadu mu opět zablokuje hustá džungle.

„Připrav se,“ řekl Linc, když je minul sedmý osobní vagón. „V zatáčkách vlak zpomalil, jak jsme čekali. Jakmile vystřelíš, budeme mít míň než dvacet vteřin.“

„V klidu.“ MacD se zavrtěl a opřel si o rameno kuši. Nejlepší odstřelovač v Korporaci byl Linc, ale to platilo pro pušku. MacD byl naprostým mistrem ve střelbě kuší, zřejmě z dob, kdy chodíval lovit vysokou do louisianských močálů.

Minul je poslední vagón a MacD vystřelil. V dunění kol vlaku zcela neslyšně zasvištěl šíp a za sebou táhl rybářský vlasec určený k přitahování pultunových

mečounů. Prorazil okýnko v zadních dveřích posledního vagónu a z pružin v hrotu vyskočily kotvicí drápy, které ho bezpečně přichytily k rámu.

„Pěkná rána, kámo,“ poznamenal Linc, než vyskočil ze své skrýše.

Shodili další maskovací plachty ze zařízení, které na první pohled připomínalo sáně, s teflonovými vodicími pouzdry po stranách mělkého těla z karbonových vláken. Vlak začal odvíjet z cívky rybářský vlasec dlouhý tři sta metrů. Jeho druhý konec byl uvázaný k čelu sání.

Dvojice mužů vytáhla robustní, ale lehké sáně na trať a nasadila skluznice na koleje. Když z vlasce zbývalo jen třicet metrů, vklouzli do tvrdé skořápky bobů. Sotva si opřeli nohy o jejich zadní stěnu, lano se napjalo, šklublo jimi pozadu a boby se rozjely stejnou rychlostí jako vlak.

Po vstřebání prvotního rázu pokračovali plynulou jízdou a Linc aktivoval motorový naviják. Teflonová pouzdra zaduněla pokaždé, když udeřila do spoje v kolejnici. Boby fungovaly podle očekávání.

„Bylo by fajn, kdyby tohle občas dělali mečouni, když jdu rybařit,“ podotkl MacD, když je motor začal přitahovat k vlaku.

„Že by se k tobě přitahovali sami?“ opáčil s úsměvem Linc. „Co by na tom bylo za zábavu?“

Jakmile se přiblížili k poslednímu vagónu, Linc se vytáhl na plošinu a na jejím kraji počkal na MacDho. Linc nožem Ka-Bar přeřízl vlasec. Sáně postupně zastavily a začaly se jim vzdalovat.

„Až po tobě,“ řekl parťákovi.

MacD se zazubil. „Děkuji vám, ctěný pane.“

Otevřel dveře, a když jimi procházel, vysvobodil z nich použitý kotevní šíp.

Protože si byli jistí, že Eric v kamerách úspěšně spustil nahrávku prázdného vagónu, hodili na zem batohy a svlékli si maskovací obleky, pod nimiž měli černé taktické vybavení včetně balistických vest. Potom Linc rozepnul batoh a vytáhl z něj arzenál zbraní: čtyři poloautomatické pistole Glock a čtyři samopaly FN P90.

„Kolik myslíš, že máme času?“ zeptal se MacD, zatímco vytahoval z vlastního batohu další dvě neprůstřelné vesty. Po nich začal vyndávat součástky rozebraného ručního granátometu.

Linc se podíval na hodinky. „Vzhledem k poslední Eddieho poloze bych řekl, že máme tak pět minut, než dorazí první hosti.“